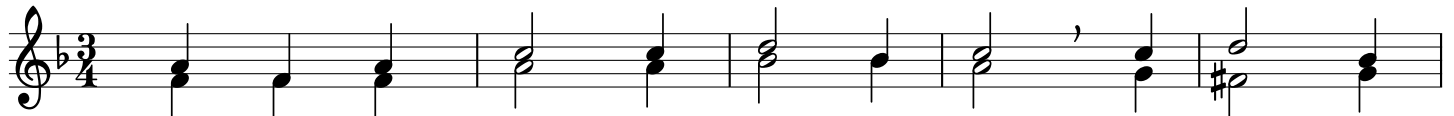

Głos wdzięczny

m.

1. Głos wdzię - czny z nie - ba wy - cho - dzi, Gwia - zdę k'nam
3. Z róż - dżki Je - sse kwiat za - kwi - ta, któ - ry zba -
3. Oj - co - wie te - go cze - ka - li, te - go pro -

no - wą wy - wo - dzi, Któ - ra roz - świe - ca
wie - niem świat wi - ta, Pan Bóg zes - łał Sy -
ro - cy żą - da - li, Te - go Bóg świa - tu

ciem - no - ści i od - kry - wa na - sze zło - ści.
na Swe - go, przed wie - ki na - ro - dzo - ne - go.
miał zja - wić, od śmier - ci człe - ka wy - ba - wić.

4. Którego, aby wąż zdradził,
z rajszych rozkoszy wysadził,
skusił, by z drzewa rajskiego
skosztował zakazanego.

5. Przez co był z raju wygnany,
i na wieczną śmierć skazany
lecz Pan uzalił się tego,
myślał o zbawieniu jego.

6. Wnet Anioł Pannie zwiastował,
o czym Prorok prorokował;
i miał powstać Syn z zacnego
Plemienia Dawidowego. Amen.

7. Weselcie się ziemskie strony!
Opuściwszy niebios trony,
Bóg idzie na te niskości,
Z niewymownej swej litości

8. Weselcie się wszyscy święci!
I wy, ludzie smutkiem zdjęci;
Idzie na świat Odkupiciel,
Strapionych wszystkich Zbawiciel